Finsk Kvindeforening.

Vore Læsere vil mindes, at vort Januarhæfte bragte Meddelelse om en Strid i den finske Kvindeforening, en Strid, som havde ulmet længe og kom til Udbrud i Anledning af *Alexandra Gripenbergs* Artikel her i Bladet (Se Kvinden og Samfundet 1891 Oktober-Novemberhæftet). Nedenstaaende Brev fortæller os om Stridens Udgang de misfornøjedes Udtrædelse: af Foreningen og Stiftelse af en ny Forening.

Alle herhjemme, der har haft Lejlighed til at gøre Bekendtskab med de finske Kvindesagsvenner i deres forskellige Afskygninger, med *Alexandra Gripenberg*, *Elisabeth Løfgren*, *Lucina Hagmann*, *Maikki Fridberg*, *Alli Trygg* og mange flere vil vistnok kun med dyb Beklagelse høre om dette Skisma. Hvem der „har Ret", og hvem der „har Uret", er det umuligt for os hernede at have nogen Mening om — sandsynligt er det vel, at der er Ret og Uret paa begge Sider. Hvad vi derimod kan have og har en begrundet Mening om, det er det uheldige ved, i et lille Land og en lille By at have to, eller flere Foreninger med væsentlig det samme Formaal.

Det er uheldigt, først fordi Kræfterne i saa smaa Forhold er for faa til at holde to Foreninger i Gang, til blot at forsyne dem med de nødvendige Foredrag og Artikler og til at træde offentlig frem ved forefaldende Lejlighed — de virkende Medlemmer i hver enkelt Forening bliver ufravigelig Tordenskjolds stadig paa ny opmarscherende Soldater. Dernæst fordi det Publikum, der interesserer sig for Kvindesagen, ikke er stort nok til aandelig og materielt at bære flere Foreninger. Og endelig, og ikke mindst, er det uheldigt, fordi en fuldstændig *enig* Forening er en Uting: de misfornøjede i en Forening, som i et Land, er Saltet, som ikke kan undværes, ryster de misfornøjede Støvet af deres Fødder og vandrer ud, saa vil der ufejlbarlig indtræde Stilstand i den gamle Forening og, efter en Tids Forløb, ogsaa i den ny. Thi vi er alle mere eller mindre tilbøjelige til at sætte os hen og se paa det, vi har udrettet, og finde, at det er saare godt, og at det i Øjeblikket er nok; vi trænger alle til en Spore, især naar vi har arbejdet længe med en Sag, og en saadan Spore er de misfornøjede. Det kan være besværligt at omgaas dem — deres Fordringer kan ligesaa ofte være urimelige som rimelige —